

Георги Георгиев
Лечебна процедура

Когато се заклини в дюзата на двигателя, Марк Роун изобщо не предположи, че неговото пленничество ще трае толкова продължително време и нещата ще се развият по този начин.

А всичко стана така: корабът приближаваше Луната, където щеше да разтовари контейнерите с марсиански уран и веднага да продължи за Земята, за да се върне със съоръжения за новия обогатителен завод.

Марк се занимаваше с компютъра, който бълваше оптималните параметри на движението, осигуряващи безопасно прилуняване. Внезапно корабът получи силен крен по надлъжната ос. Първото люшкане изхвърли Марк от креслото. Той инстинктивно сви ръце и крака, за да посрещне удара в стената на кабината. Преди да успее да се хване за нещо, второ люшкане, вече в обратна посока, го захвърли към отсрещната стена. Ръцете му конвулсивно напипаха една от скобите и се вкопчиха в нея. В същото време отчетлив глас от репродуктора заповтаря:

– Авария в двигателния отсек... Авария в двигателния отсек...

В следващия миг автопилотът преустанови работата на двигателите. Корабът продължи да лети по инерция. За да не се разбие в повърхността на Луната, наложи се да влезе в селеноцентрична орбита до отстраняването на аварията.

Както се установи, нещо, неизвестно какво, беше запушило една от дюзите, поради което изтичането на горивото ставаше неравномерно и бе причинило люлеенето на кораба.

За отстраняването на аварията беше необходимо да се пренастрои двигателят на пулсиращ режим; да се удари няколко пъти с пълна тяга, за да бъде продухана дюзата.

Но колкото и да се мъчеше Марк да влезе в отделението на двигателя, вратата упорито отказваше да се отвори. След многократни опити Марк се убеди, че не ще успее да проникне вътре. Корабите от този тип, строени преди доста години, бяха конструирани така, че при авария в двигателното блокировката не позволяваше отварянето на вратата. А авария в двигателното означаваше гибел за кораба и екипажа. Но тогава прекалено много са разчитали на автоматиката. И ето, че се случи това, което теоретически беше изключено.

Едва сега Роун разбра каква грешка е направил, като се съгласи да лети без бордмеханик.

Аварията трябваше да се отстрани незабавно. В противен случай щеше да изостане от графика, а всеки час закъснение означаваше хиляда долари загуба за фирмата. Нямаше да му простят. Откакто беше достигнал биологичната граница за полети извън системата, Марк се

съобразяваше с доста неща. Още повече, че до пенсия беше далече. Не можеше да си позволи да го изгонят, защото, освен да управлява космически кораби, той не умееше да върши нищо друго.

Тогава се реши на нещо твърде рисковано: да се промъкне в двигателния отсек през една от дюзите, облечен в скафандър с многократна обезпеченост.

Проникването при двигателя и пренастройката отне на Марк няколко часа. Лошото се случи на връщане: панцерните плочки на скафандъра се заклешиха в стените на дюзата. Въпреки идеалната им полировка дюзите не бяха почиствани от години и имаха приличен нагар. Всичките му опити да се измъкне отидоха по дяволите. Липсата на гравитация усложняваше още повече нещата. Можеше да му помогне само бордмеханик, но такъв той нямаше на борда. Вече не можеше да се измъкне нито напред, нито назад. Останалите членове на екипажа едва ли биха могли да се справят с положението.

Само Марк знаеше колко ругатни изсипа върху проклетата фирма, с която беше сключил контракт. Тя гонеше печалбите си, а условията за работа бяха повече от безобразни.

В това безизходно положение прекара почти тридесет часа.

Притиснат в тясното пространство на дюзата, без възможност да излезе, той беше пречка за пускането на двигателя. Корабът се носеше по своята орбита, също така безпомощен, както и Марк.

Макар че всички системи на скафандъра работеха нормално, на Марк му се струваше, че не му достига въздух. Нещо тежко започна да притиска гърдите му. Ушите му бучаха от ударите на кръвта. И страх – подъл, студен като космоса страх – обхвана сърцето му. Струваше му се, че са го пуснали на дъното на дълбок, тъмен кладенец, от който никога нямаше да се измъкне. Страхът постепенно пълзеше и обхващаше цялото му същество – Марк вече не знаеше къде се намира, не знаеше сънува ли, или всичко това е действителност. Въпреки отличната климатична инсталация на скафандъра ту му ставаше горещо и потта се лееше по тялото му, ту така студено, че зъбите му тракаха.

Страхът се превърна в ужас. Вик, отчаян вик на безпомощност разкъса гърдите му. От този вик дойде на себе си и усети, че цялото му тяло се тресе от нервни спазми. Марк едва не заплака. Съпротивата да преодолее сълзите го облекчи.

Когато най-сетне екипажът успя да го измъкне – с цената на неимоверни усилия, – той беше пак същият Марк Роун.

Едно само не можа да забрави, онзи дълбок, до задушаване тесен

кладенец, който виждаше по времето на пленничеството си в дюзата на кораба.

* * *

– Клоустрофобия – отсече лекарят. – Ще трябва да ви оставим известно време на Луната.

– Където и да е – отговори Марк. – Ако искате, можете да ме изстреляте и в космоса, само да не съм в затворено помещение.

– Ако искате, можем да ви изпратим на Втора направляваща, която се намира на онази страна – продължи лекарят. – И без това дежурният там пресрочи престоя си, а още не му пращат заместник. Там ще се чувствувате добре. Цялата станция е построена от свръхздраво стъкло и създава илюзия, че сте на открито. Ще постоите там, докато преодолеете това състояние.

– Съгласен съм. Щом ще е на Втора направляваща, на Втора направляваща да бъде. Но...

– Всичко ще приключи добре – потупа го по рамото лекарят. Страхът като всички чувства е функция на мозъка, а не нарушаване на неговата дейност. А сега идете и се пригответе. До станцията има почти три часа път. Аз ще се заема с формалностите.

* * *

Марк не беше недоволен, че даде съгласието си да го пратят тук. Пък и му беше все едно къде ще бъде. Знаеше, че докато не преодолее в себе си страха от тясното пространство, не би могъл да се качи на никакъв кораб. За него Земята се превръщаше в спомен, който с течение на времето ще се отдалечава все повече и повече.

Но Втора направляваща действително беше добро място. Построена преди доста години, когато космическите полети бяха рядкост, станцията и сега изпълняваше безотказно предназначението си. А предназначението ѝ бе да направлява корабите, излитачи от Земята към външните планети на системата. Такива станции имаше по две на всяка страна на Луната.

Сградата на станцията беше свършена в архитектурно отношение. Стъкленият купол даваше на погледа възможност да се рее във всички посоки до самия хоризонт. Апаратурата, която обслужваше полетите, за да бъде предпазена от метеорити и космически лъчения, беше разположена на сто и петдесет ярда от станцията, под повърхността на Луната.

Апаратурата беше дублирана с подсигурителна система. Автоматите сами излъчваха направляващия поток, така че задълженията на дежурния се състояха само в контрол на тяхната работа.

Беше настъпила лунната нощ. Марк, полуизлегнат в удобното кресло, четеше някаква книга. До преминаването на поредния кораб към Марс оставаха осемдесет и четири минути. Дългогодишният навик, придобит на борда на различни кораби, го накара да хвърли бегъл поглед към приборите, отчитащи разхода на енергия и интензитета на лъчението в потока. В следващия миг вече беше изправен на крака, сякаш изхвърлен от катапулт.

Стрелките на измервателните уреди стояха на нулата без никакво потрепване. Апаратурата не работеше. Марк се втурна и стовари пестника си върху таблото, на което бяха монтирани контролно-измервателните прибори. Стрелките отскочиха почти до максимума, върнаха се и отново замряха неподвижно.

Нещо беше станало! Нещо беше станало! Но какво?

Марк измъкваше един след друг щепселите и отново ги пъхаше в гнездата им. Апаратурата не работеше. А знаеше, че трябва да работи! Но не работеше. Въпреки всички предохранителни и дублиращи системи. Тогава си спомни за аварията на кораба. От теоретична гледна точка и тя беше невъзможна. Но беше станала. Сега със същата вероятност, и практически, и теоретически равна на нула, беше станала и авария на станцията.

Марк трескаво облеche скафандъра. Усети необяснимо безпокойство. Започна да изпитва същото чувство, както тогава в дюзата, и разбра, че причината е в скафандъра. Той също създаваше усещане за затворено пространство. Все пак това усещане беше поносимо. Марк излезе и започна да се оглежда.

Радарът върху покрива на станцията беше замрял неподвижно. Насочващите антени не извършваха характерните си опипващи движения.

Върна се в станцията. Окото, показващо, че токът тече по проводниците, беше изгаснало. Не се искаше голяма досетливост, за да разбере, че повредата е някъде между енергостанцията и апаратурата. Непонятно му беше само едно, защо не беше зароботила дублиращата система? Станцията имаше ток, но тя беше снабдена с автономни акумулатори. Увлечен в четенето, Марк не беше забелязал онова мигновено трепване при превключването. Но защо не беше задействувало аварийното хранване на насочващата апаратура? До преминаването на кораба оставаха седемдесет и шест минути. Трябва да отстрани аварията за това

време! Трябва... и Марк Роун се вцепени.

За да открие аварията и да я отстрани, трябваше да се спусне в кладенец, дълбок шейсет фута, да извърви още трийсет фута по хоризонталния тунел, в който главата почти опира в свода, и да се озове в тясно помещение на апаратурата.

Марк си спомни за корабната дюза. Отново го обхвана панически страх. Усети как краката му омекват и се подпря на креслото. Обхвана го същото чувство за безпомощност, както тогава в пространството. После във вцепененото му съзнание се промъкна мисълта за кораба. Това не беше обикновена товарна ракета. Беше туристически кораб. Сега сезонът е в разгара си и навярно всичките шестстотин места са заети.

– Шестстотин места – чукаха слепоочията му. – Шестстотин човека... Шестстотин туристи плюс екипажа...

Марк излезе от станцията. С всяка секунда, приближаваща го към отворието на кладенеца, крачките му ставаха все по-бавни. Но помнеше как е минал предохранителната ограда. Как се е спуснал в широкия пет фута отвор. Усещаше, че тялото му се вдървява – с мъка местеше краката си по металната стълба. Целият кладенец беше пълен със страх – вцепеняващ страх. По средата понечи да се върне. Тъкмо да премести крака си на стъпалото, от което го беше снел, и се сети за кораба. Представи си комфортния салон; безгрижното множество туристи; малки палавници, сплескани нослета в стъклата на илюминаторите; забавните разговори...

Продължи надолу. Как беше слязъл, как беше минал по тунела, това Марк не знаеше. Сякаш не той, а някой друг се луташе и търсеше повредата в захранването. Той не беше той – цялото му същество се разпадна. Вече нямаше собствено аз. Нямаше ръце, крака, тяло... само атоми и молекули, разпилени по всички посоки. Беше прах, разсеян сред звездите. Беше нещо нематериално, изградено от страх.

Несъзнателно свали капака на сейфа с предпазителите. Рефлекторът хвърляше тесен сноп светлина. Не знаеше какво търси, но го намери.

„Тъкмо на мен ли?“ – помисли си Марк.

Отхвърли изгорелия предпазител, но нямаше в себе си резервни. Пак така, почти инстинктивно, се върна в станцията. Дойде на себе си, когато видя черното небе с ярки едри звезди. Втурна се вътре и грабна кутията с резервни предпазителите. Мимоходом погледна часовника – още петдесет минути.

– Трябва да успее – каза си той. В съзнанието му отново изплува

пътническият салон на кораба и ония нослета, сплескани в стъклата на алюминаторнте.

Отново се спуска в „подземието“. Никога след това не можеше да разкаже с подробности какво е правил. Смени предпазителя и побърза да се измъкне. Нещо властно, по-силно от всякаква воля, от всякакво съзнание, го влечеше навън, където можеше да види хоризонта.

Върна се в станцията. Първо провери приборите и едва не получи припадък. Стрелките стояха на нулата. Това беше вече много. И със скафандъра се тръшна в креслото. Беше смазан. Чувствуваше, че няма сили да слезе трети път. Малко по малко способността му да разсъждава се върна. Не можеше да си обясни причината за бездействието на апаратурата. Окоето беше все така мъртво. По проводниците не течеше ток. Тогава усети, че държи нещо в ръката си – кутията с предпазители. Отвори я. Вътре, като зъби на смеещ се човек, стояха наредени предпазители

„Дванадесет парчета – помисли си Марк. – И изгорелият – тринадесет. Извадих изгорелия, сложих здрав. Точно така – пак са дванадесет.“

Несъзнателно започна да ги разглежда и... изтръпна – дванадесетте предпазителя бяха здрави. Смъртно подозрение, което в следващата секунда се оформи като мисъл с цялата си безпомощност, се мярна в съзнанието му.

Беше извадил изгорелия предпазител и отново го беше завил на мястото му вместо нов.

До прелитането на ракетата оставаха още двадесет и седем минути. Марк стана и тръгна. Когато завиваше вече здравия патрон, разбра, че възприема всичко нормално. Съзнанието му беше напълно ясно. Ръцете му работеха уверено, макар че тялото му трепереше. Но това вече бяха нормални тръпки на реакция след изживения шок. Тогава си спомни за аварийното хранване и тръгна да търси повредата. Откри я бързо.

„Подземието“, в което беше монтирана апаратурата на енергостанцията, беше издълбано в здрава скала. За икономия на материали и за да излезе по-евтино строителството, нямаше никаква облицовка. Вероятно от лунотресенията, които понякога са много силни, скалата се е пропукала. От последните трусове, които навярно са били толкова слаби, че той не ги е усетил, част от тавана се бе струтила точно на мястото, където хранващите кабели излизаха оголени от главните клеми. Скалата бе с голямо съдържание на метал – почти чист пирит. Той именно е направил късо съединение.

Марк изключи главния шалтер, разчисти мястото и прегледа

свързките. Всичко беше вече наред. Включи отново шалтера и се върна в станцията. До минаването на кораба оставаха шест минути. Окото гореше с мека зелена светлина и крилцата му пулсираха. Стрелките на контролно-измервателните прибори трептяха на необходимото деление.

Съвсем бавно Марк свали скафандъра, отпусна се в мекото кресло и...

Една проста, до смях проста и вярна мисъл блесна в главата му.

„Та те нарочно ме пратиха тук. Това е влизало в лечебната процедура“.

Марк се засмя и запали цигара. После завъртя потенциометъра на приемника. В слушалките се разнесе глас:

– Втора направляваща, тук „Смарагд“... Втора направляваща, тук „Смарагд“... Влизаме под контрола на Втора направляваща... Курс – Марс... На борда шестстотин пътника... Полетът протича нормално.

Капитан: Хорн

– „Смарагд“, тук Втора направляваща... „Смарагд“, тук Втора направляваща... На станцията всичко нормално... Щастлив полет.

Дежурен: Роун

КРАЙ

© 1977 Георги Георгиев

Сканиране и OCR: Мандор, 2002

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1036>]